

bistanden. Det er selvfølgelig ikke et synspunkt, som Enhedslisten deler.

Man kan sige, at det blæsevejr, som den pågældende bog medførte, har givet V og K endnu en lejlighed til at rejse kritik af den danske udviklingsbistand, og jeg vil sige den velkendte kritik: at projekter ikke bliver til det, som Danida havde håbet på, at det private erhvervsliv ikke støttes tilstrækkeligt, at ulandenes statsapparater er for store og må på slankekur, at Danmark skal støtte Verdensbanken, og at udviklingsbistanden også som en følge af nogle af disse ting skal skæres ned.

Men som udviklingsministeren gør opmærksom på i sin kommentar til Rockwoolfondens bog, kan disse udfald forekomme en lille smule malplacerede i betragtning af, hvor langt den danske udviklingsbistand faktisk er kommet med hensyn til opfyldelsen af de borgerliges drømme.

Dagens bistandsdiskussion handler jo om, hvordan man skal privatisere, hvordan man skal få liberaliseret handelen, hvordan man bedst sætter staten på slankekur, hvordan man støtter eksportindustrien, og hvordan man bedst støtter det lokale borgerskab.

Hvis Danida engang støttede forsøg på at omgå verdensmarkedets faldgruber og imødegå de ulige handelsvilkår og de multinationale selskabers dominans, besjæles Danidas strategi er langt hen ad vejen i dag mere og mere af en tro på markedsmekanismens lyksaligheder, uanset hvordan det så fungerer i virkeligheden.

Verdensbanken er i de senere år kommet til at spille en så dominerende rolle i Danida, at man må spørge sig selv, om beslutningerne tages i Verdensbankens hovedkvarter eller på Asiatic Plads. Vi må f.eks. gang på gang høre om Verdensbankens planer og se Danidamidler indgå i Verdensbankens strategier. Helt ned til definitionen på, hvad fattigdom er, lånes der fra Verdensbanken: Tjener man 1 dollar om dagen, er man fattig, men tjener man 1,25 dollar, er man ikke fattig.

Mens Danida efterhånden har udviklet en omfattende politik for, hvordan FN-systemet holdes i kort snor, er strategien over for Verdensbanken noget tynd, selv om Verdensbanken har et stort ansvar for f.eks. sammenbruddet i Somalia og i Afrika i det hele taget, og selv om Verdensbanken gang på gang er kommet med fatalt forkerte forudsigelser om f.eks. gælden. Med bankens programmer ville gældskrisen hurtigt være overstået, sagde banken midt i

1980'erne, og i stedet faldt Afrika endnu mere til bunds.

Med de stærke forbindelser mellem Verdensbanken og Danida er der efter Enhedslistens opfattelse en fare for, at vi i mange år endnu kommer til at diskutere fejlslagne projekter eller måske endnu værre, en fejlslagen strategi for, hvordan verdens uligheder bekæmpes.

Så vi mener bestemt, at der er behov for fortsat debat. Udgangspunktet skal ikke være en kritik af, at der ydes bistand. Udgangspunktet skal ikke være en kritik af, at der ydes for meget bistand, heller ikke som ideologiske markeringer op til en finanslovforhandling, men diskussionen skal handle om, hvorvidt det er den rigtige bistand, vi giver.

Jeg vil håbe – og det forstår jeg også på udviklingsministeren, at der er lagt op til – at vi kan komme tilbage til en diskussion om det aspekt på et eller andet tidspunkt i løbet af denne folketingssamling som en opfølgning på en verden i udvikling-strategien.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Der er vel næppe nogen, der er i tvivl om, at hr. Søren Søndergaard som ungt kommunist, eller hvad han var på det tidspunkt, var med til at protestere mod Verdensbankens topmøde i Danmark for år tilbage. Det skulle ikke overraske mig, hvis hr. Søren Søndergaard stod allerforrest i rækken dengang og råbte mod Verdensbanken.

Det er fair nok. Men det er ikke fair at gå herop og efterlade det indtryk, at åbning af markeder, liberalisering og fri handel skulle være noget, der skaber dårligdom. Kommunisme og socialisme har så mange millioner menneskeliv og så mange millioner menneskers forfærdelige liv på samvittigheden. Det gælder i dag i Kina, og det gjaldt tidligere i hele Østeuropa.

Mange steder i Afrika har kommunismens tunge åg også været med til at fastholde disse lande i fattigdom. De steder i Afrika, hvor man i dag har håb og optimisme og tro på morgendagen, er de steder, hvor man har åbnet markederne, og derfor er vejen frem for alle lande åbne markeder og ikke socialisme eller kommunisme, som skaber død og ødelæggelse.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg kan fuldstændig bekræfte hr. Kim Behnkes rosende ord om, at jeg var i allerforreste front